

Arrest

nr. 90 360 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. CAUDRON, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 15 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 18 juni 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. In 2006 verliet u de Russische Federatie na zeer ernstige problemen in Tsjetsjenië. U vluchtte naar Polen waar u asiel aanvraag bij de Poolse autoriteiten. U huwde in Polen religieus. Zowel u als uw twee zonen werden door de Poolse autoriteiten als vluchteling erkend. Uw echtgenote ontving van de Poolse autoriteiten een tijdelijke verblijfsvergunning omdat religieuze huwelijken door de Poolse overheden niet worden erkend. U vond werk en leefde goed in Polen. In februari 2009, toen u werkzaam was als automechanicien, kreeg u op uw werkplaats bezoek van twee Tsjetsjeense mannen. Deze mannen brachten een wagen voor reparatie. Toen u de wagen achteraan bekeek, probeerde één van de mannen u in de wagen te duwen. Dit lukte niet en u riep naar uw baas. Uw werkgever kwam naar buiten en begon de politie te bellen. Na deze ontvoeringspoging bracht uw werkgever u en uw gezin naar zijn eigen woning. Hij dwong u dezelfde namiddag, samen met hem, een schriftelijke klacht neer te leggen. Uw baas beloofde met deze klacht naar de politie te gaan. De volgende ochtend vertrokken jullie met het vliegtuig naar Frankrijk. Uw werkgever had de vliegtuigtickets voor jullie gekocht. In Frankrijk vroeg u samen met uw gezin asiel aan bij de Franse autoriteiten en na een negatieve beslissing keerde u en uw gezin in september 2009 terug naar Polen. U vestigt zich opnieuw in Polen en gedurende ongeveer een jaar hebt u geen problemen. In september – oktober 2010 kreeg u een telefoontje van uw moeder uit Tsjetsjenië. U vernam dat personen bij haar langs waren geweest en achter u vroegen. Uw moeder had uw telefoonnummer doorgegeven aan het hoofd van de ROVD van de wijk Oktjabrsky en hij sprak met u. Na dit telefoontje noteerde u uw klacht schriftelijk, in het Pools. U vermeldde in deze klacht ook uw ervaringen in februari 2009. Met de schriftelijke klacht ging u naar de hoofdpolitie in Warschau in september – oktober 2010. U kreeg van de politie te horen dat ze uw klacht niet wouden aanvaarden en dat u kon rekenen op bescherming omdat u een erkend vluchteling was. U scheurde uw klacht stuk en 2 of 3 dagen later vertrok u naar Oostenrijk op bezoek bij uw broer. Uw zoon werd echter ziek en omwille van zijn ziekte vroegen jullie in Oostenrijk asiel aan. Uw zoon werd behandeld en na drie maanden keerden jullie op eigen initiatief terug naar Polen. In augustus 2011 vernam u dat uw broer werd meegenomen en vastgehouden voor een dag omwille van u. Na zijn vrijlating werd uw broer meegenomen naar Astrakhan. Omdat u dit nieuws vernam over uw broer en omdat u geen werk meer had in Polen, noch sociale en financiële steun vertrok u opnieuw met de bedoeling naar België te komen. U reisde via Duitsland waar u werd tegengehouden door de Duitse politie en gedurende 3 maanden werd opgesloten in een gevangenis. Uw echtgenote verbleef ondertussen met de kinderen in Duitsland waar zij asiel hadden aangevraagd. In december 2011 werd u door de Duitse autoriteiten naar Polen gedeporteerd. Twee weken later verliet u opnieuw Polen en reisde via Oostenrijk, Italië, Frankrijk naar België. U kwam toe op 22 december 2011. U belde uw echtgenote op en liet haar samen met de kinderen naar België komen. Op 23 december 2011 vroegen jullie tezamen asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legden u volgende documenten voor: uw Pools reispaspoort, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en kinderen, uw rijbewijs, uw Poolse Karta Pobytu, uw huwelijksakte, uw diploma, een rode kruis document en uw vrijlatingsbewijs uit de gevangenis van 23 oktober 2002.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat u op 28 maart 2008 door Polen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie. Nu kan worden aangenomen dat u in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan, of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratieve dossier niet aan.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u naar aanleiding van de door u aangehaalde problemen niet op de bescherming van de Poolse autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde dat midden februari 2009 twee personen uit Tsjetsjenië naar de garage waar u werkte kwamen en u probeerden te ontvoeren. U liet verstaan dat deze poging tot ontvoeren mislukte omdat uw werkgever naar buiten kwam en de politie opbelde (CGVS p. 5). U gaf aan dat u weet niet of de politie daadwerkelijk is gekomen naar de garage, noch hebt u dit nagevraagd bij uw werkgever. U verduidelijkte dat u zelf niet naar de politie was gegaan omdat u bang was, ook bang van de politie, bang van elke persoon die gewapend is. Bovendien vertrok u samen met uw gezin de volgende ochtend

al naar Frankrijk. U vermeldde dat u tijdens uw verblijf in Frankrijk telefonisch contact had opgenomen met uw werkgever en dat uw werkgever beweerde dat de politie niets had gedaan (CGVS p. 6). Opgemerkt dient te worden dat uw uitleg, u was bang, niet afdoende is. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw vervolgers en om verder problemen met hen te voorkomen. Indien de politie niet op de hoogte wordt gesteld van bepaalde feiten kan zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U verklaarde weliswaar dat u naar aanleiding van de poging tot ontvoering schriftelijk een klacht had geformuleerd en dat uw werkgever deze klacht bij de politie ging deponeren. U vernam telefonisch van uw werkgever dat de politie nog niets had gedaan (CGVS p. 6). Vastgesteld dient te worden dat u de volgende dag Polen reeds verliet, bijgevolg was de Poolse politie niet in staat om uw persoonlijke getuigenis te onderzoeken. Bovendien ondernam u geen enkele poging na uw terugkeer naar Polen in september 2009 om enige informatie betreffende deze schriftelijke klacht te bekomen. U had met niemand nog contact (CGVS p. 6). Voorts verklaarde u dat u na een telefoontje uit Tsjetsjenië in september – oktober 2010 naar de hoofdpolitie in ging om opnieuw een schriftelijke klacht neer te leggen maar dat van de politie te horen kreeg dat ze uw klacht niet wouden aanvaarden. De politie liet u verstaan dat betreffende het telefoontje, de problemen uit Tsjetsjenië u reeds bescherming genoot omdat u erkend was als vluchteling. U oordeelde dat u daarvan niet zeker was, dat u de Poolse politie niet kon vertrouwen en dat indien er iets zou gebeuren de politie te laat zou komen, dus vertrok u opnieuw, dit maal naar uw broer in Oostenrijk (CGVS p. 7, 9). Opgemerkt moet worden dat u slechts één maal zelf naar de politie stapte en dit om aan te geven dat u vanuit Tsjetsjenië telefoon had gekregen en dat de politie u correct wees dat u betreffende de problemen die u had in Tsjetsjenië kon rekenen op de Poolse autoriteiten voor bescherming. Uit uw verklaringen is aldus gebleken dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om beroep te doen op de hulp of bescherming van de Poolse autoriteiten. Aangezien de Poolse autoriteiten u de vluchtelingenstatus hebben toegekend en u niet hebt aangetoond dat deze bescherming heeft opgehouden, mag namelijk verwacht worden dat u alvorens internationale bescherming in te roepen redelijke pogingen onderneemt om beroep te doen op de bescherming of hulp van de autoriteiten van het land waarvan u de bescherming geniet.

Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen. Verder blijkt uit deze informatie ook dat men zich in het geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de "Human Rights Defender". Gezien de ernst van het door u aangehaalde vervolgingsfeit – poging tot ontvoering – mag redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens voldoende pogingen zou hebben ondernomen om hulp te bekomen van de politie in het land waarvan u de bescherming geniet. Het feit dat u dit nagelaten hebt ondermijnt de aannemelijkheid van uw beweerde vervolgingsvrees. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Polen geen beroep kon doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten.

Betreffende het ontvangen in Polen in 2010 van een telefoontje vanuit Tsjetsjenië, dat ze u nog steeds zoeken daar, kan bezwaarlijk worden aanzien als een ernstige bedreiging voor u persoon op het Poolse grondgebied. Aldus moet worden vastgesteld dat dit incident onvoldoende zwaarwichtig is.

Bovendien had u gedurende het jaar dat u terug in Polen verbleef geen verdere incidenten meer meegemaakt (CGVS p. 6,7). Daarnaast besloot u op eigen initiatief van Oostenrijk terug te keren naar Polen (CGVS p.15). Een vrijwillige terugkeer naar Polen eind 2010, begin 2011 bevestigt juist dat u ten opzichte van Polen geen vrees koestert.

U tot slot gaf aan dat de aanleiding om Polen opnieuw te verlaten en naar België te komen de arrestatie van uw broer in Tsjetsjenië was. U deelde mee dat uw broer werd ondervraagd over uw verblijfplaats (CGVS p. 3, 15). Tevens vermeldde u ook dat u geen werk meer had en niet kon rekenen op sociale en financiële steun in Polen als reden voor uw vertrek naar België (CGVS p. 15). Wat betreft de arrestatie van uw broer in Tsjetsjenië moet opgemerkt worden dat u omwille van problemen die u en uw familie in Tsjetsjenië hadden/hebben u door de Poolse autoriteiten werd erkend als vluchteling en u bijgevolg is het niet aan de Belgische autoriteiten om een appreciatie te geven betreffende feiten ten opzichte van de Russische Federatie. Wat betreft het gebrek aan werk, sociale en financiële steun in Polen, dient vastgesteld te worden dat deze reden louter socio-economische van aard is en als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in u hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Het Poolse reispaspoort, de geboorteaktes, het rijbewijs, uw Poolse

Karta Pobytu, uw huwelijksakte, uw diploma bevatten louters persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest van uw vrijlating en het rode kruisdocument bevestigen enkel de problemen die u in Tsjetsjenië, Russische Federatie had en waarvoor u door de Poolse autoriteiten de vluchtelingenstatus werd toegekend en u bijgevolg kan rekenen op bescherming in Polen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt tevens dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan waarna hij de motieven van de bestreden beslissing overloopt. Volgens verzoeker kunnen er vragen worden gesteld bij de redenering van de commissaris-generaal omdat België zich bevoegd heeft verklaard om de asielaanvraag te onderzoeken en het dossier niet naar Polen heeft doorverwezen waardoor de verwerende partij de vrees van verzoeker ten aanzien van zijn land van herkomst dient te onderzoeken. Verzoeker wijst erop dat er hem geen vragen over zijn problemen in Tsjetsjenië werden gesteld en zijn asielaanvraag enkel ten aanzien van Polen werd onderzocht wat volgens verzoeker een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Aangezien verzoeker de Russische, en niet de Poolse nationaliteit heeft, dient de asielaanvraag ten aanzien Rusland te worden onderzocht, waarbij verzoeker verwijst naar enkele Franstalige arresten van de Raad waarin dit principe wordt uiteengezet. De problemen in Rusland worden volgens verzoeker in de bestreden beslissing erkend, zodat hem de vluchtelingenstatus dient te worden verleend op grond van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. In ondergeschikte orde, zo stelt verzoeker, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en dient het dossier integraal te worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal teneinde een grondig onderzoek te voeren naar de vrees in hoofde van verzoeker ten aanzien van Rusland. Verder wijst verzoeker erop dat, in het onmogelijke geval de Raad van oordeel is dat verzoekers asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van de Poolse autoriteiten, rekening dient te worden gehouden met het feit dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn problemen in Polen niet in twijfel worden getrokken en de verwerende partij zich beperkt tot het verwijt dat verzoeker zich niet tot de Poolse autoriteiten heeft gewend. Verzoeker stelt dat het voor zich spreekt dat hij zeer bang was toen hij, nadat hij zijn land van herkomst was ontvlucht, slachtoffer werd van een poging tot ontvoering. Tevens wijst verzoeker erop dat de Poolse autoriteiten zijn problemen ernstig genoeg achtten om hem als vluchteling te erkennen waardoor er over zijn vrees voor vervolging geen discussie kan bestaan. Na de ontvoeringspoging is verzoeker meteen naar Frankrijk vertrokken en heeft hij via zijn werkgever een klacht ingediend, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker vraagt zich af of de verwerende partij navraag heeft gedaan. Via zijn werkgever, zo stelt verzoeker, heeft hij zich geïnformeerd over de stand van zaken van zijn klacht waarbij hem werd meegedeeld dat er geen gevolg werd gegeven aan de ingediende klacht. Bij zijn terugkeer in Polen werd verzoeker opnieuw bedreigd. Hij stelt op grond van zijn verklaring tijdens het gehoor dat hij informatie heeft gevraagd aan de Tsjetsjeense vertegenwoordiger in Polen en naar de politie ging om nogmaals klacht in te dienen, waarbij de politie hem duidelijk maakte de klacht niet ernstig te nemen, waarbij ze weigerden de klacht te noteren en stelden dat hij reeds als vluchteling was erkend. Volgens verzoeker is het dan ook geheel aannemelijk dat hij van oordeel was dat hij niet op adequate wijze werd geholpen door de Poolse politie. Verzoeker stipt aan dat hij dit tijdens zijn gehoor uitgebreid heeft verteld, maar dat hierop in de beslissing niet wordt ingegaan. Vervolgens reikt verzoeker informatie aan die ingaat tegen de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit volgens verzoeker blijkt dat de Poolse politie niet bereid is om te luisteren naar klachten van Tsjetsjenen. De zuiver theoretische informatie van oktober 2010 van het Commissariaat-generaal is volgens verzoeker niet neutraal en objectief omdat het lijkt alsof de situatie voor Tsjetsjenen in Polen perfect is, wat absoluut niet het geval is. Verzoeker meent dat rekening dient te worden gehouden met de vrees van Tsjetsjenen om te praten over de bedreigingen waarvan zij slachtoffer waren en die wel degelijk zeer ernstig zijn. Uit een passage uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat UNHCR de klachten van Tsjetsjenen in Polen ernstig neemt. Verzoeker stelt dat zelfs een incident in Australië wordt aangehaald, terwijl Polen dichterbij Rusland ligt. Ook wijst verzoeker op een rapport van ECRE van maart 2011 waarin wordt gesteld dat de situatie van

Tsjetsjenen in Europa absoluut niet goed is. Zijn verklaringen zijn coherent, overeenstemmend en geloofwaardig aangezien vele Tsjetsjenen melding maken van bedreigingen in Polen door Kadyrovtsi en de Poolse politie deze klachten niet serieus neemt. De informatie in stuk 3 is volgens verzoeker recenter dan deze in het administratief dossier, waarbij verzoeker stelt dat de Kadyrovtsi in Polen aanwezig zijn en zelfs vertegenwoordigd worden. Verder ontkent verzoeker dat het ontvangen van een dreigetelefoon onvoldoende ernstig is om een vrees voor vervolging te hebben omdat deze bedreigingen volgens hem in de context moeten worden gezien van en rekening dient te worden gehouden met het geheel van het dossier. Verzoeker wijst erop dat zijn problemen reeds 10 jaar aanslepen, maar de commissaris-generaal er geen interesse voor had. Ook houdt verzoeker voor dat hij destijds niet zomaar heeft beslist om vanuit Frankrijk terug te keren naar Polen, maar dat hij bang was om naar Rusland te worden gerepatriëerd. Wat hem ertoe bracht Polen definitief te verlaten, zo stelt verzoeker, was de arrestatie in augustus 2011 van zijn broer, die werd gemarteld en gepijnigd tot de dood. Verzoeker vreest dat zijn broer, die zijn adres in Polen kende, dit zeker zal hebben meegedeeld waardoor hij van oordeel is dat zijn eigen leven, het leven van zijn vrouw en dat van zijn kinderen in gevaar is. Deze gebeurtenissen worden door de commissaris-generaal niet betwist. Verzoeker beweert dat uit een grondige lezing van het gehoorverslag blijkt dat de commissaris-generaal vanuit een negatieve ingesteldheid aan het onderzoek van zijn asielaanvraag is begonnen, wat volgens hem blijkt uit de toon waarop de problemen werden genoteerd omdat ze werden afgedaan als kleinzerigheden en futiliteiten en de houding van de dossierbehandelaar niet getuigde van respect of de intentie om de asielaanvraag van verzoeker au sérieux te nemen. Verzoeker wijst erop dat het gehoor 3 uren en 30 minuten duurde en de commissaris-generaal de asielaanvraag op anderhalve bladzijde weigert.

In een tweede middel gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en voert hij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker werd er geenszins een afweging gemaakt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds. Volgens hem is vereist dat uit de beslissing blijkt dat er werd afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Zijn problemen, zo vervolgt verzoeker, ressorteren wel degelijk onder het Vluchtelingenverdrag en zijn van die aard dat hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Verder geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de wettigheidstoetsing in het kader van de annulatiebevoegdheid van de Raad en over de devolutive werking van het beroep in volle rechtsmacht waarbij hij besluit dat de beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Na het citeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat er geen onderzoek in de zin van dit artikel werd gevoerd hoewel er in hoofde van verzoeker een risico op ernstige schade bestaat, zowel bij terugkeer naar Polen als naar Tsjetsjenië.

In een derde middel stelt verzoeker dat hij aan zijn voormalige werkgever nog een aantal stukken heeft gevraagd die hij aan het dossier wil toevoegen.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van Pax Christi Vlaanderen van december 2011 met als titel "*Safety of Chechen asylum seekers in Poland*", een rapport van ECRE getiteld "*Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons (IDP's) Asylum Seekers and Refugees in Europe*" van maart 2012 en een informatiedocument van Forum Réfugiés van maart 2009 over het asielsysteem in Polen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend en in het bezit is van een zogenaamde "*Karta Pobytu*" die geldig is tot 21 juni 2013 (stuk 13, Documenten, Karta Pobytu). Verzoeker verklaarde dat hij in 2006 naar Polen ging en op 28 maart 2008 als vluchteling werd erkend, hij Poolse verblijfsdocumenten heeft en steeds naar Polen kan terugkeren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 29 mei 2012, p. 11). Aangezien verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend rijst de vraag ten aanzien van welk land zijn asielaanvraag in België dient te worden beoordeeld.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

2.5. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.6. De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend. De asielzoeker zou evenwel belang kunnen hebben om in België een verblijfstitel te verwerven, maar kan deze op grond van zijn hoedanigheid van vluchteling enkel verkrijgen door de bevestiging te vragen van deze hoedanigheid overeenkomstig artikel 49, §1, 6° van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. (Oud) artikel 55 van de vreemdelingenwet voorzorg oorspronkelijk een specifieke regeling voor de vreemdeling die als vluchteling werd erkend terwijl hij zich op het grondgebied van een andere staat bevond, die werd gedwongen om het grondgebied van die staat te verlaten en die in

België wilde verblijven of er zich wilde vestigen. Sedert de opheffing van die bepaling met artikel 38 van de wet van 15 april 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een in een ander land erkende vluchteling, die beweert niet naar dat land te kunnen terugkeren omdat het ook daar niet veilig voor hem is, volgens de gewone asielpcedure behandeld. In dat geval, zo blijkt uit de voorbereidende werken bij de opheffingsbepaling, moeten de asielinstanties nagaan of de betrokkene terug de bescherming van het land van herkomst kan invoeren en of hij geen beroep kan doen op de bescherming van het land dat hem als vluchteling heeft erkend. (*Parl. St. Kamer*, 1995-1996, nr. 364/5, 14-15.) Om in België te worden erkend, moet de betrokkene aan beide voorwaarden voldoen. Dit betekent dat de asielaanvraag van een elders erkende vluchteling, buiten het geval waarin hij de bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling vraagt, wordt afgewezen wanneer het land van erkenning hem nog steeds effectief bescherming kan bieden (cf. RvS 29 mei 2012, nr. 219 548).

2.8. De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat zijn problemen in de Russische Federatie in de bestreden beslissing worden erkend in die zin dat in de bestreden beslissing nergens wordt betwist dat verzoeker omwille van de blootstelling aan vervolging of ernstige schade de bescherming van zijn land van herkomst, met name de Russische Federatie, niet opnieuw kan invoeren. Deze vaststelling geeft echter geen aanleiding tot de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, maar heeft, gelet op de erkenning als vluchteling in Polen, tot gevolg dat dient te worden onderzocht of de Poolse autoriteiten verzoeker naar aanleiding van zijn problemen aldaar nog de vereiste bescherming kunnen bieden.

2.9. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij naar aanleiding van de beweerde poging tot ontvoering bij zijn werkgever in Polen in februari 2009 onmiddellijk door deze werkgever op het vliegtuig werd gezet naar Frankrijk en niet weet of de politie, die door zijn werkgever werd gecontacteerd, daarna effectief is langsgelopen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 29 mei 2012, p. 5-6). Verzoeker verklaarde samen met zijn baas een klacht te hebben opgesteld (*Ibid.*, p. 6), maar gaf toe dat hij uit angst voor de politie nooit zelf stappen had ondernomen. Verzoeker beweert uit contacten met zijn werkgever achteraf te weten dat de politie nog niets zou hebben gedaan naar aanleiding van deze klacht (*Ibid.*, p. 6). Verder verklaarde verzoeker dat hij, na zijn terugkeer in Polen in september 2010 telefoon kreeg vanuit Rusland van het hoofd van de ROVD (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker verklaarde na deze telefoon de politie gecontacteerd te hebben. De politie zou hem hebben gerustgesteld omdat hij beschermd was en hem hebben beloofd dat ze zouden helpen in geval van problemen (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker beweert echter dat hij de Poolse politie niet kan vertrouwen (*Ibid.*, p. 9), waarna hij zijn eerdere verklaringen aanvult en stelt dat hij ingevolge de telefoon van 2010 naar het hoofdkantoor in Warschau is geweest waar zijn klacht niet werd aanvaard. Later past hij deze verklaring wederom aan en stelt hij dat hij zich naar aanleiding van het telefoontje van 2010 eerst naar de Tsjetsjeense vertegenwoordiging begaf waar hij het advies kreeg om te vertrekken en dan pas naar de politie is gegaan (*Ibid.*, p. 12). Verzoeker geeft toe nooit stappen te hebben ondernomen naar een advocaat, het gerecht ngo's of andere instanties (*Ibid.*, p. 15).

2.10. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij de beschermingsmogelijkheden in Polen heeft uitgeput of aannemelijk te maken dat hij op deze beschermingsmogelijkheden geen beroep kan doen. In zijn eerste middel herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen en lijkt hij te stellen dat de commissaris-generaal navraag zou moeten doen naar de stand van zaken van de schriftelijke klacht die in 2009 via zijn werkgever werd ingediend waarvan volgens hem een kopie aan het administratief dossier zou zijn toegevoegd. De Raad stelt echter vast dat deze kopie noch in het administratief dossier (stuk 13, Documenten), noch in de bijlagen die bij het verzoekschrift kan worden aangetroffen, zodat van de verwerende partij niet kan worden verlangd dat zij zich hierover verder zou informeren. Er dient trouwens te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele stuk aanbrengt dat zijn poging om bescherming te krijgen voor zijn beweerde problemen kan staven. Verzoeker poneert zonder meer van oordeel te zijn dat hij niet op adequate wijze werd geholpen door de Poolse politie en dat dit uit zijn verklaringen blijkt, maar dat er in de bestreden beslissing niet op werd ingegaan. Uit de verklaringen van verzoeker kan echter allerminst worden begrepen dat de Poolse autoriteiten zouden hebben geweigerd hem te helpen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker in fine van zijn gehoor uitdrukkelijk aangaf dat hij "*niets slechts*" over Polen kan vertellen, maar dat hij zich er niet veilig voelde. De Raad stelt ook vast dat verzoeker blijkens zijn verklaringen slechts eenmalig, met name in september 2010, contact heeft gehad met de Poolse politie op hun hoofdkantoor in Warschau en nooit verdere stappen heeft ondernomen om bescherming te krijgen. Op grond van zijn verklaringen kan dus allerminst worden besloten dat verzoeker de beschikbare beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput.

2.11. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat er in Polen voor Tsjetsjeense vluchtelingen bescherming wordt geboden en men zich in geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de *"Human Rights Defender"* (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Bescherming van Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen in Polen, 4 oktober 2010). De stelling van verzoeker dat deze informatie louter theoretisch zou zijn stemt niet overeen met de werkelijkheid aangezien zij gestoeld is op concrete gegevens van ngo's ter plaatse. Verzoeker tracht deze informatie te weerleggen door te verwijzen naar de rapporten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). In het document van Pax Christi Vlaanderen van december 2011 worden een aantal getuigenissen vermeld over bedreigingen die Tsjetsjeense asielzoekers zouden hebben gekregen en wordt tevens melding gemaakt van intimidatie van Tsjetsjenen door de politie. Deze informatie laat echter niet toe te besluiten dat Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen geen toegang zouden hebben tot de politie of tot andere beschermingsmogelijkheden. Het feit dat dit rapport van recentere datum is dan de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, doet hieraan geen afbreuk. Uit het uittreksel uit het rapport van ECRE blijkt dat er gevallen zijn waarin vluchtelingen uit Tsjetsjenië worden bedreigd door Kadyrovtsi. In de bestreden beslissing wordt dit nergens ontkend. Uit dit uittreksel vloeit echter niet voort dat de Poolse autoriteiten verzoeker in zijn specifieke geval geen bescherming zouden bieden. Het informatiedocument over het asielsysteem in Polen bevat ten slotte een aantal cijfergegevens, maar laat evenmin toe te concluderen dat Tsjetsjenen in Polen geen beroep zouden kunnen doen op de Poolse politie. Verzoeker toont met de door hem aangeleverde documenten niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist is.

2.12. Waar verzoeker stelt dat de gebeurtenissen in Polen niet worden betwist, waardoor hij van oordeel was dat zijn eigen leven, het leven van zijn vrouw en dat van zijn kinderen in gevaar waren, wijst de Raad erop dat dit in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag in België in wezen irrelevant is aangezien, zoals eerder aangegeven, enkel dient te worden onderzocht of hij in Polen effectieve bescherming ontbeert. Op grond van wat voorafgaat kan niet bewezen worden geacht dat de Poolse autoriteiten verzoeker geen bescherming kunnen bieden.

2.13. De insinuaties van verzoeker over de negatieve ingesteldheid en het gebrek aan respect van de dossierbehandelaar worden niet met concrete voorbeelden ondersteund, waardoor op grond hiervan niet kan worden besloten tot een onzorgvuldig onderzoek van zijn asielaanvraag. Ook de duur van het gehoor en de lengte van de beslissing zijn geen graadmeter voor de kwaliteit van de beoordeling van de asielaanvraag. Ten overvloede merkt de Raad op dat een afweging van de belangen van de vreemdeling jegens de belangen van het onthaalland niet ressorteert onder de specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij die erin bestaat na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN